

— Вземи козата, бѣ човѣче! — Хубава е, млѣчна е за чудо!

— Убивамъ те, ако само посмѣешъ да сѣчешъ гората ми!

— Вземи си козата! Тя е твоя, обѣщаль съмъ я и не се повръщамъ отъ думата си!

— Не ти давамъ нито едно дърво да отсѣчешъ, разбирашъ ли? Сжди ме, ако има да диришъ нѣщо отъ мене. Нѣмашъ право да отсѣчешъ ни клѣчка отъ гората ми.

И двамата глухи се разбрали по начумеренитѣ лица, че сж ядосани.

Наблизу минавалъ ловецъ съ конь. Тѣ отишли при него да ги прѣсжди, кой има право.

Козарьтъ казалъ сърдито:

— Тоя човѣкъ ми показа, дѣ се намиратъ изгубенитѣ ми кози и затова му подарявамъ една хубава коза, а той я не иска, сърди се. А пѣкъ азъ съмъ я обѣщаль още, кога изгубихъ козитѣ. А моята дума назадъ се не връща. Кажете, нали е право да си вземе козата!

А дърварьтъ се развикалъ съ всичка сила:

— Слушай, чичо, тоя козарь иска да бере дърва въ собствената ми гора. Азъ му казвамъ, че нѣма право, и не му позволявамъ ни дръвче да отсѣче; а той се не разбира, и туку вика: «Ще бера и толкова!» Нали нѣма право?

Ловецътъ билъ сжщо глухъ. Той разбралъ по лицата, че тѣзи хора сж сърдити, разгнѣвени и, като билъ гузень, рекълъ имъ:

— Наистина тоя конь е у мене и пояздвамъ го отъ врѣме на врѣме, ама не съмъ го открадналъ я! Щомъ е вашъ, доведете свидѣтели и вземете си го! Нѣма защо да се караме...

Миналъ оттамъ най-послѣ единъ овчарь. Той изслушалъ и тримата глухи, разбралъ ги, и до сълзи се смѣлъ. Като разправиль и на тѣхъ, и тѣ прѣмръли отъ смѣхъ.

